FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 9. NOVEMBER 1978 [1]

Høje Ret.

Til grund for den anmodning om præjudiciel afgørelse, som jeg i dag skal behandle, ligger følgende faktiske omstændigheder:

I medfør af artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2448/75 af 25. september 1975 om ophævelse af de monetære udligningsbeløb for visse vine (EFT L 250 af 26. 9. 1975, s. 29) blev anvendelsen af de ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 20121/75 af 31. juli 1975 om fastsættelse af de monetære udligningsbeløb samt af visse satser, der er nødvendige for deres anvendelse (EFT L 205 af 4. 8. 1975, s.1) senest fastsatte monetære udligningsbeløb inden for vinsektoren ophævet med virkning fra den 29. september 1975 bortset fra i Tyskland for følgende vine:

». . .

— bordvine af typerne A II og A III i henhold til forordning (EØF) nr. 945/70 samt hvidvine til indførsel under navnet på vinstokken Riesling eller Sylvaner.«

I Rådets forordning (EØF) nr. 945/70 af 26. maj 1970 om bestemmelse af bordvintyper (EFT 1970 (I), s. 239; org.ref. JO L 114 af 27. 5. 1970, s. 1) bestemmes det i artikel 2:

»Hvide bordvintyper er:

a) hvid bordvin, undtagen den under litra b) og litra c) nævnte, med et faktisk indhold af alkohol af mindst 10° og højst 12°; den benævnes »type A I«;

b) hvid bordvin af vinstoksorter af arterne Sylvaner eller Müller-Thurgau; den benævnes »type A II«;

c) hvid bordvin af vinstoksorter af arten Riesling; den benævnes »type A III«.

Fra den 3. til 15. oktober 1975 udførte sagsøger og revisionsindstævnte i hovedsagen, firmaet Hermann Kendermann, tysk vin af druesorterne Müller-Thurgau og Sylvaner sammenstukket med italienske eller franske vine til Canada, hvorved vinen ved de forskellige udførsler var sammensat på følgende måde:

1. Müller-Thurgau/Sylvaner ca. 70 %, bordvin af druesorten Cépagne Chenin ca. 30 %;
2. Müller-Thurgau/Sylvaner 99,9 %; italiensk bordvin af druesorten Trebbiano ca. 0,1 %;
3. Müller-Thurgau/Sylvaner 99,8 %; 0,2 % Trebbiano;
4. Müller-Thurgau/Sylvaner 98,7 %; ca. 1,3 % fransk bordvin af druesorten Chenin.

For disse udførsler anmodede sagsøger om monetære udligningsbeløb i henhold til forordning nr. 2021/75. Hauptzollamt Hamburg-Jonas, sagsøgte og revisionsappellant i hovedsagen, afslog anmodningen under henvisning til forordning nr. 2448/75, idet det ikke drejede sig om bordvin af vintypen A II.

Efter resultatløse administrative klager anlagde sagsøger sag ved Finanzgericht Hamburg, som dømte sagsøgte til betaling af de krævede monetære udligningsbeløb. Sagsøgte appellerede denne afgørelse til Bundesfinanzhof.

Bundesfinanzhof har ved kendelse af 28. februar 1978 udsat sagen og i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

1. Hører en sammenstikning af bordvine af type A II og type A I, hvoraf den

1 — Oversat fra tysk.

karaktergivende er type A II, til vintype A II i den artikel 2, litra b) i Rådets forordning (EØF) nr. 945/70 af 26. maj 1970 forudsatte betydning?

2. Hører den i spørgsmål 1 nævnte sammenstukne vin i hvert fald til vintype A II i den i artikel 2, litra b) i forordning (EØF) nr. 945/70 forudsatte betydning, når dens indhold af vintype A I er meget ringe? I bekræftende fald: hvornår kan indholdet af vin af type A I anses for ringe?

3. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: skal den i spørgsmål 1 nævnte sammenstukne vin helt anses for vin af vintype A I i den betydning, som er forudsat i artikel 2, litra a) i forordning (EØF) nr. 945/70, eller kan den, i hvert fald såfremt den indeholder vin af vintype A II, anses for bordvin af type A II i den betydning, der er forudsat i bilag I, del 6 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2021/75 af 31. juli 1975 og i artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2448/75 af 25. september 1975, hvortil der (proportionalt) ydes monetære udligningsbeløb ved udførsel fra Tyskland?

4. Er forordning (EØF) nr. 2448/75 gyldig, såfremt den skal fortolkes således, at der ved udførsel af sammenstikninger af den i spørgsmål 1 og 2 nævnte art ikke betales monetære udligningsbeløb, heller ikke for den under vintype A II hørende andel?

Ved behandlingen af disse spørgsmål finder jeg det hensigtsdmæssigt først at gå ind på de principielle problemer.

I — Det centrale problem i den foreliggende sag er spørgsmålet om, hvorvidt også sammenstikninger af bordvine af typerne A II og A I hører til vintype A II efter artikel 2, litra b) i Rådets forordning nr. 945/70, og — i bekræftende tilfælde — hvor stor andelen af vine af type A I må være, for at sammenstikningen stadig falder ind under nævnte klassificering. Efter artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 2448/75 kunne nemlig alene bordvine af vintype A II fra Forbundsrepublikken Tyskland tildeles monetære udligningsbeløb på det tidspunkt, da sagsøger udførte de omstridte vine.

Det spørgsmål, som Kommissionen har fremsat, og som forblev ubesvaret, da der ikke forelå den fornødne dokumentation, nemlig om der ved de af sagsøger udførte sammenstikninger overhovedet var tale om »bordvin« i henhold til artikel 26 i Rådets forordning nr. 816/70 af 28. april 1970 om supplerende regler for den fælles markedsordning for vin (EFT 1970 (I), s. 212; org.ref. JO L 99 af 5. 5. 1970, s. 1), kan efter min mening lades ude af betragtning her. For det første hersker der ikke tvivl herom imellem parterne — hvilket egentlig ikke er afgørende efter offentlig ret —, men desuden lægger Finanzgericht Hamburg til grund, at der var tale om »bordvin«. Det drejer sig i hvert fald her om et faktisk spørgsmål, som de nationale retsinstanser må tage stilling til. Domstolen er heller ikke blevet anmodet om at fortolke *dette* begreb. Vores opgave er fortolkningen af det i artikel 2, litra b) i forordning nr. 945/70 fastlagte begreb »vintype II«.

Sondringen i forordning nr. 945/70 mellem forskellige typer bordvin, skal, som der fremgår af forordningens betragtninger, i første linje tjene til at fastsætte orienteringspriser for repræsentative bordvintyper efter artikel 2 i forordning nr. 816/70. Som Kommissionen tilføjer, har den desuden betydning for de øvrige priser, der er afgørende inden for det fælles interventionssystem. En fortolkning af bestemmelserne i forordning nr. 945/70 må derfor gå ud fra forordningens prisbestemmende formål.

Med henblik på fastsættelsen af priserne er ene og alene de egenskaber ved de enkelte vintyper og druesorter, der er bestemmende for prisdannelsen, afgø-

rende, eller, som Kommissionen kort udtrykte det, hvilke vine af hvilke druesorter der kan afsættes og markedsføres som vine af samme type. En præcis, efter organoleptiske karakteristika opdelt klassificering, er ikke nødvendig herfor, dette var heller ikke meningen med forordning nr. 945/70. Således henfører forordningens artikel 2, litra b) allerede to druesorter, Müller-Thurgau og Sylvaner, som prismæssigt ligger tæt på hinanden til vintype A II; og som det fremgår af artikel 3 i forordningen, skal også disse to sorter kun opfattes som ledesorter. Den nærmere bestemmelse af, hvilke andre druesorter, der på grund af deres syreindhold og deraf følgende slægtskab med sorterne Müller-Thurgau og Sylvaner skulle henføres til vintype A II, har indtil nu påhvilet de enkelte medlemsstater.

Da forordning nr. 945/70 som omtalt skal ses i snæver sammenhæng med forordning nr. 816/70, kan man efter min mening, som Kommissionen med rette gør det, også søge støtte i, hvorledes disse er udformet med hensyn til bestemmelse af vin og vinsorter. I forordning nr. 816/70 fastslås det hver gang udtrykkeligt, når en vin skal hidhøre fra bestemte druesorter for at svare til en bestemt definition. Da forordning nr. 945/70 ikke indeholder en sådan begrænsning, kan man altså efter min mening uden betænkning gå ud fra, at sammenstikninger også kan falde ind under de forskellige vintyper, såfremt den pågældende druesorts karakter, der er bestemmende for en vins henførelse til en bestemt vintype, bevares.

Det eneste resterende spørgsmål i denne sammenhæng er, hvilken grad iblandingen af andre vine må antage, uden at henførelsen af sammenstikningen til vintype A II bliver tvivlsom. Siden 1. august 1976 er Rådets forordning nr. 2133/74 af 8. august 1974 om fastsættelse af almindelige regler for betegnelse og præsentation af vin og druemost (EFT L 227 af 17. 8. 1974, s. 1), afgørende for iblandingens godkendelse og størrelse, og denne forordning tillader en iblanding på 15 % af andre vine. Før denne forordnings ikrafttræden måtte man i mangel af fællesskabsretlige bestemmelser anvende hver enkelt medlemsstats relevante bestemmelser, hvilket i det foreliggende tilfælde vil sige § 8 i den tyske vinanordning af 15. juli 1971 (BGBl. I s. 926), hvorefter iblandingen ikke må overstige 25 % af sammenstikningen. Når sagsøger, som selv henviser til denne bestemmelse, er af den opfattelse, at iblandingen ved smagsneutral vin også kan antage en højere procentdel, tager sagsøger ikke i betragtning, at spørgsmålet om smagsneutralitet kun vanskeligt lader sig efterprøve, og at det derfor er nødvendigt at fastsætte en fast procentssats for iblandingen, således som den tyske vinanordning tidligere gjorde det, og forordning nr. 2133/74 nu gør det. Kun således kan resultaterne ved henførelse af sammenstikningerne under de forskellige vintyper i forordning nr. 945/70 blive klare og utvetydige.

Hermed har jeg gjort rede for forudsætningerne for en besvarelse af spørgsmålene 1 og 2 fra den forelæggende ret. Når sagsøger mener, at en større iblanding kan begrundes af toldretlige bestemmelser, overser sagsøger, at forordning nr. 2448/75 udtrykkelig henviser til forordning nr. 945/70, som ifølge sin formålsbestemmelse kun kan fortolkes og udfyldes efter vin- eller prismæssige principper.

II — Efter ordlyden af forordning nr. 2448/75 skal den udførte vin som sådan høre til vintype A II for at kunne begrunde krav på monetære udligningsbeløb. Jeg deler Kommissionens opfattelse, hvorefter en proportional ydelse heller ikke kan begrundes ved henvisning til artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb (EFT L 25 af 31. 1. 1975, s. 1). Ganske vist er det efter artikel 6 i forordning nr. 1380/75 rigtigt, at bestemmelserne om ydelse af eksport-

restitutioner også gælder for ydelse af monetære udligningsbeløb. Men efter artikel 8 i forordning nr. 192/75 ydes der dog kun restitution for en enkelt bestanddel af et produkt, når der er fastsat en restitution for en eller flere af dets bestanddele. Dette kan imidlertid ikke være tilfældet her, da der netop ikke for bordvin af vintype A II, der udføres som *bestanddel* af en stammenstikning med egen karakter, er fastsat nogen monetær udligning.

Herefter er det klart, at spørgsmål 3 må besvares benægtende.

III — Hvad endelig angår forordning nr. 2448/75, nærer jeg ingen tvivl om dens gyldighed i den fortolkning, som jeg har foreslået. Denne forordning opretholdt kun monetær udligning for vine af typerne A II og A III, og Kommissionen — her skal jeg henvise til dommen i sag 136/77 (firmaet Racke mod Hauptzollamt Mainz, dom af 25. 5. 1978) — udøvede herved under hensyntagen til alle afgørende økonomiske faktorer det vide skønsmæssige spillerum, som tilkommer den. Dengang fandt Kommissionen, at der stadig var behov for at beskytte tyske vine af vintyperne A II og A III, men netop *kun* de vine eller sammenstikninger, der faldt ind under disse vintyper. Hvilke vine, der faldt ind herunder, skulle som nævnt alene afgøres efter vin- og prismæssige synspunkter. Denne regulering kan ikke under hensyn til dens sagligt korrekte begrundelse udgøre en forskelsbehandling.

IV — Jeg foreslår derfor, at spørgsmålene fra Bundesfinanzhof besvares således:

1. Under vintype A II i henhold til artikel 2, litra b) i Rådets forordning (EØF) nr. 945/70 henhører også vine, der er en sammenstikning af vintyperne A II og A I. I hvilken grad en sådan sammenstiknings karakter stadig bestemtes af vintype A II, afhang indtil ikrafttrædelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 2133/74 af bestemmelserne i den nationale vinlovgivning, i det foreliggende tilfælde altså af § 8 i den tyske vinanordning af 15. juli 1971, som tillod en iblanding af artsforskellige vine på 25 %.

2. En proportional ydelse af monetær udligning for iblandet vin af vintype A II er ikke mulig.

3. Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2448/75.